

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

III. (XIX.) ÉVFOLYAM, 15. SZÁM 2008. ÁPRILIS 10.

200 FORINT

A Szabadság

A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

NATO TAKARODJ!

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

ELEGÁNSAN ÜNNEPELTÜNK

A hivatalos koszorúzások senkit sem érdekelnek. Így volt ez a szocializmusban is, és nincs másként polgári demokratikus értékektől duzzadó hazánkban sem. Április 4-e azonban kivétel. Ez ugye nem tartozik a kanonizált ünnepek közé. Nem mindenki koszorúz ilyenkor, mivel ma már ehhez is kell némi állampolgári vagy egész egyszerűen emberi kurázsizs.

A Magyar Antifasiszták és Ellenállók Szövetsége az idén szép, mértéktartó rendezvényt szervezett. A beszédek arról szóltak, amiről illet, április 4-e ünnepéről. Nem nyitottak vitát arról, hogy ez a nap kinek mit jelent. Aki eljött, annak jelent valami pozitívumot, összekötőt, s ez a lényeg. Körültekintően választották ki a szónokokat is. Egyszóval nem kormánypárti gyűlés volt, hanem megemlékezés. A kormány ott is volt, meg nem is. A Honvédség koszorúzó katonáit nyilván a kormány tudtával rendelték oda, de maga a kormány nem volt ott. Ez így volt jó.

Megfért viszont egymás mellett a sokféle baloldali szervezet. Most nem az volt a kérdés, hogy miként viszonyulunk az MSZP-hez, hanem az, hogy mi a viszonyunk április negyedikéhez. Méltóságteljesen és elegánsan vettek részt a külföldiek is, az orosz, a belarusz, az ukrán nagykövetség. Az amerikaiakat, angolokat, franciákat senki sem hiányolta. A németeket pláne. Az orosz himnusz eljátszása is elegáns volt a végén, elvégre szovjet katonák haltak meg értünk. Az Európai Unió himnuszát senki sem várta, de senki sem ellenezte. Nem is minden-

ki ismerte fel rögtön, nem hiába, még kezdő EU-tagok vagyunk.

NYERS REZSŐ 85 ÉVES

Születésnap buli volt, de közel sem akkora, mint Horn Gyula jubileumán. Pedig az MSZP sokat köszönhet a most 85 éves Nyers Rezsőnek. A hatalmát.

Ha Nyers 1988 tavaszán tekintélyét és befolyását a magyar szocializmus szolgálatába állítja, Gyurcsány soha nem lett volna miniszterelnök, és a KISZ-ből is kivágták volna. Ha 1988 tavaszán Nyers nem hozza létre az Új Márciusi Front nevű szervezetet, ha nem megy nyíltan szembe Kádár Jánossal, sőt a Központi Bizottsággal, az MSZP ma egy jelentéktelen szervezet lenne, vagy talán nem is lenne.

Ha Nyers Rezső 1989 júniusában nem vállalja el az MSZMP elnöki posztját, ha nem teremt kettős hatalmat Grósz Károllyal, a főtitkárral szemben, ma már nem létezne se Fidesz, se MDF, de még SZDSZ sem. Ha Nyers 1989 októberében az 1968-as reformban szerzett tekintélyét nem arra használja, hogy megtévessze a régi MSZMP nagyon sok tagját, és elhitesse velük, hogy a munkásnak lesz jó, ha szétverik a pártját, soha nem lett volna rendszerváltás. De megtette. Nyers mindezt megtette. Szó nélkül beült abba a szobába, amelyben Kádár élt és dolgozott. Az MSZMP-ben szerzett tekintélyével rombolta az MSZMP-t és követte ki az utat az új rendszer, a tőkés rendszer előtt, amely szétverte a magyar mezőgazdaságot, eladta a nemzeti ipart, kiárusítja

az egészségügyet, tönkreteszi az oktatást, nyomorba taszít milliókat.

ALBÁNIA NATO-TAGSÁGÁHOZ

Két albán tábornok vitatkozik. Te, szerinted megtámadjuk Oroszországot? – kérdezi az egyik. Szerintem, ne támadjuk meg! – mondja határozottan a másik. De miért ne támadnánk meg őket? – folytatja az előbbi. Mire a másik: Teljesen elment az eszed? Mit csinálnánk azzal a sok hadifogollyal?

A kedves történet régi, Albánia NATO-tagsága új. Miért kell nekünk Albánia? Nekem speciel nem kell, de a NATO-nak és a Gyurcsány-kormánynak igen. 1999 márciusa óta sejtem, hogy a NATO-ba senkit nem vesznek fel véletlenül. Mi beléptünk, két hét múlva meg gyérünk, neki a jugoszlávoknak. Ajánlottuk a magyar repülőket is, de azok nem kellettek az amerikaiaknak. A magyarok csak zavartak volna. Pont úgy, ahogyan a második világháborúban sem engedték oda a magyar katonát a németek mellé. Magyarország a területe kellett.

De miért kell most pont Albánia? Az igazság az, hogy már régóta kell, de most sürgőssé vált. Emlékszem, még amikor a külügyminisztériumban dolgoztam, 1985-ben, egyszerre csak felfedeztük Albániát. Az történt ugyanis, hogy 77 éves korában meghalt Enver Hoxha, aki 41 évig állt az ország élén. Az állam, amely addig csendesen meghúzódott a két világrendszer harcának árnyékában, hirtelen fontos lett mindenkinek. 23 évig tartott a csata. Az albánoknak időközben sikerült a születésszabályozást oly mértékben visszafogni, hogy Koszovóban egyszerre csak ők lettek többségben. Most meg beléphetnek a NATO-ba.

De miért kell Albánia? Azért, amiért Rommell Afrikában támadta meg az angolokat. Azért, amiért Churchill Szicíliában szállt partra először és nem Franciaországban. A Balkánról belátható és ellenőrizhető a Közel-Kelet. A Balkánról könnyű átruccanni Iránba. A Balkánról könnyű bekeríteni Oroszországot. Azért, mert újabb szakaszába jutott a háború az energiáért.

TISZTELETÜNK ÉS HÁLÁNK A SZOVJET HŐSÖKNEK

A Magyar Kommunista Munkáspárt a fővárosi Szabadság téri szovjet hősi emlékműnél tartotta április 4-ei központi megemlékezését. A tavalyi rendezvény-nyel szemben ezúttal nem voltak ellentűntetők, s sajnos a budapesti párttagok közül is kevesebben jöttek el, mint egy évvel ezelőtt. Jó és új ötlet volt azonban, hogy a résztvevők egy emléklapra jegyezték be nevüket – a nagy sikerű kezdeményezés, illetve az akció megszervezése és lebonyolítása Farkas Ferenc 11. kerületi KB-tagnak volt köszönhető.

„A Felszabadulás napja ma már nem állami ünnep. Ez szégyen. Azok szégyene, akik így döntöttek, s azoké is, akik ennek örülnek. Még nagyobb szégyen, hogy egyes politikusok le akarják bontani az emlékműveket, fel akarják dúlni a sírokat” – mondta el ünnepi beszédében Nagy János. A nagy-budapesti elnökség tagja szerint azok, akik ma a hősi halált halt szovjet katonák nyugalma zavarják, meggyalázzák az elesett magyar katonák emlékét is. A volt Szovjetunió területén jelenleg 737 helyen lehet emlékezni a magyar katonákra, senkinek sem jut eszébe azokat lebontani, feldúlni, mi több, újabb emlékhelyeket hoznak létre.

„A ma elhelyezett virágok a mi üzeneteink az elesett katonáknak: hőstettüket nem felejtsük el soha, emléküket megőrizzük és átadjuk a jövő nemzedékének is!” – fogalmazott a csepeli munkás-politikus.

tikus. Akik ma tagadják a felszabadulást, azok a szabadságot tagadják, önös politikai céljaik érdekében meghamisítják Magyarország történelmét.

„A Vörös Hadsereg katonái vörös zászlók alatt űzték ki a náci csapatokat. A munkások mindig is vörös lobogók alatt harcoltak szabadságukért. Ma eljött az idő, hogy újra és újra magasba emeljük a vörös zászlót, küzdjünk a kapitalizmus ellen!” – mondta el Nagy János.

Szegeden is ünnepeltek

A Munkáspárt szegedi elnöksége hazánk felszabadulásának évfordulóján a szovjet katonasíroknál tartott megemlékezést. „Soha többé nem tűrhetjük, hogy hazánkat idegen érdekekért háborúba rángassák” – mondta el a megemlékezésen Nagyvári László Csongrád-megyei elnök.

Felszabadulási ünnepség Bácsalmáson

Bácsalmáson a Munkáspárt helyi szervezete idén is megemlékezett felszabadulásunk évfordulójáról.

A rendezvényt

a város központjában, a Szovjet Hősi Emlékműnél tartották, ahol tagjaink háromnegyede megjelent. A Munkáspártnak is szerepe van abban, hogy az emlékművet sikerült eredeti helyén megőrizni, rendben tartásáról aktivistáink gondoskodnak.

ELSZÁNTAK A DUNÁNTÚLIAK

Szinte már választások előtti hangulat uralkodott a Dunántúl KB-képviselőinek múlt szombati székesfehérvári találkozásán.

Nem hallgattak a gondokról, de elkeseredésnek, letörttségnek nyoma sem volt. Igaz, hogy sok helyütt nincsenek tagjaink, a legtöbb megyében szervezési és kádergondokkal küzdünk, de vannak biztató eredmények. Baranyában kicsi, de fegyelmezett szervezet jött létre, s megindult a fiatalok megnyerése. Fejér jól szervezett, jól irányított erővel rendelkezik, tudják, hogy mit kell elvégezni a sikeres választás érdekében. Itt is megjelentek az ifjabbak. Győr-Moson-Sopron megye vezetése sokat tesz a fiatalításért, s tanultak az elmúlt évek problémáiból. Feladataik ma regionálisak, hiszen Vas és Zala megyéért is felelnek. Komárom-Esztergom megyében megvan az akarat, elindult az új és fiatal káderek megtalálása is. Veszprémben is működik a mag, amelyre felépíthető a munka. Mindenki öröme az említettek mellett ismét bekapcsolódtak a munkába Tolna és Somogy megye képviselői. A tanácskozáson részt vett Thürmer Gyula, a párt elnöke, Karacs Lajosné és Vajda János, a párt alelnökei.

A választási munka szervezéséről Es-

FIATALOK BARANYÁBÓL: GELB GYULA ÉS MÉSZÁROS CSABA

pár István Fejér megyei elnök elmondta, hogy a siker titka a munka, a fegyelem, a szervezés, az ellenőrzés. Karacs Lajosné arról számolt be, hogy bár nem választották meg képviselőnek, Martonvásáron mégis bizottsági tagságot kapott, és így érdemben részt tud venni a helyi politikában. Belovitz Károly KB-tag, dunaszigeti munkáspárti alpolgármester az önkormányzati és civilszervezeti munka tapasztalatairól beszélt. Sipőcz Sándor Győr-Moson-Sop-

ron megyei elnök kiemelte, hogy a fiatalok bevonása nagyon nehéz munka, de nincs más választásunk. Gelb Zoltán Baranya megyei elnök elmondta, hogy kevés aktivistával is lehet eredményt elérni, ha hiszünk a sikerben. Vajda János kiemelte, hogy A Szabadság terjesztésében szép eredményeket értünk el, de sokkal több lehetőség van benne. A lap terjesztésének egyben a pártszervezés eszközevé kell válnia. ■

GYŐZNI KELL!

URBÁN SÁNDOR 70. SZÜLETÉSNAPJÁRA

Évekkel ezelőtt egy kis nógrádi falu, Kazár párttitkára hívta fel magára a megye, és az egész Munkáspárt figyelmét. „Számunkra nincs más érdek, csak a munkás érdeke! Szakítsunk a szocialistákkal!” A kazári párttitkár szavait sokan nem értették még Nógrádban sem. Akármilyen is az MSZP, együtt kell vele mennünk! – mondogatták sokan részben megszokásból, részben azért,

„A forradalmak az elnyomottak és kizsákmányoltak ünnepei.” Lenin szavai ezek. A forradalmak megszülik hőseiket. Régóta tudjuk ezt a munkásmozgalom történetéből. De ünnepnapokból oly' kevés van. Hétköznapiakból annál több. Vajon a hétköznapiak küzdelmei megszülik-e hőseiket? A Munkáspárt húszéves történetéből tudjuk a választ: igen!

mert maguk is élvezték a szocialistákkal való helyi együttműködés előnyeit. A párt eszméit, hosszú távú érdekeit nem adhatjuk el képviselői fizetésekért! – hangzott a kazári párttitkár kemény válasza. Neki lett igaza. Az egykori párttitkár ma a párt Elnökségének tagja. Urbán Sándor elvtársat köszöntjük 70. születésnapján.

A munkásság ügyét győzelemre kell juttatni! A Munkáspártot be kell juttatni a parlamentbe! Nincs lehetetlen feladat, csak lehetetlen emberek! Hányszor hallottuk Urbán elvtárs szavait az elmúlt két évtizedben, és igaza volt! Tanított és tanít ma is bennünket szép szóval, kemény dorgálással és jól

eső dicsérrel, de mindenekelőtt személyes példamutatással. Nem ismer lehetetlent. Ha a központ nem ad szórólapot, addig ügyeskedik, amíg megszervezik megyei erővel. Ha kevés a kopogtatócédula, maga áll az élre, és az utolsó pillanatig járja a falvakat. Ha nincs polgármester-jelöltünk egy városban, addig agitál, addig keresi az embereket, amíg lesz.

Urbán elvtárs néprtribunus a szó legnemesebb értelmében. Hangos, kemény szavára odafigyelnek az emberek. Odafigyelnek, mert tudják: igazat mond. Egy dolgos munkásélet igazságát. A kommunizták, a Munkáspárt igazságát! Boldog születésnapot, Sanyi! ■

ÓRIÁSI ÁTALAKÍTÁSRA LENNE SZÜKSÉG!

BESZÉLGETÉS THÜRMER MARIANNÁVAL,
BUDAPEST 12. VÁLASZTÓKERÜLETÉNEK KB-KÉPVISELŐJÉVEL

Mariannt sokan ismerik a pártban. Régóta fotókat készít, és ott van szinte minden rendezvényen. Először 2006-ban, az önkormányzati választásokon lépett a nyilvánosság elé. Paulik Péter régióelnökkel együtt dolgoznak Ferencvárosért, petíciókkal bombázva a közszolgákat.

– *Mi hozott a pártba és mi tart itt?*

– Szüleim számára meglepetés volt a belépésem, csak a bátyámmal beszéltem meg. Édesanyám nagyon meghatódott, édesapámtól még elnöki kézfogást is kaptam. Minimális családi nyomás sem nehezedett rám. Tizenkét éves koromban voltam először a Baloldali Front táborában, a sokakat régóta ismertem, tetszett a társaság, és 17 évesen párttag lettem. Itt sok mindent megtud az ember a belpolitikáról és a külpolitikáról, amit a sajtó soha nem ír meg. A Baloldali Front KISZ-jellegű alternatíva a tömegkulturálással szemben. Még mindig alakul a politikai öntudatom, de már tudom, hogy ebben az eszmerendszerben gondolkodom.

– *Mit szól a családot a pártmunkához?*

– Örülnek és támogatnak. Néha ki is kapok tőlük, hogy ne vállalam túl magam, ne menjem a tanulás rovására. Ott vagyok a rendezvények többségén, kivéve, ha egyetemen vagyok, vagy dolgozom.

– *Mi a legfontosabb érték az életedben?*

– Annyi mindent tudnék mondani, de a család és az emberi kapcsolatok állnak az első helyen. A rokon és baráti kapcsolatok között szerintem nincs sok különbség. Tágabb értelemben a közösséget tartom nagyon fontosnak. A társadalom sajnos afelé megy, hogy elszigetelődjenek egymástól az emberek. Ami az enyém, arra én vigyázok, senki nem veheti el tőlem! Ami közös, azt lehet rongálni, ellopni, összefirkálni - mondják. Ez a mai mentalitás pedig nem csak a fiatal „huligánokat” jellemzi, hanem a középkorúakat is, hiszen valahonnan a gyerekek is hozzák a példát. Nem vigyáznak az emberek arra, ami közös. Schol a világon nincs annyi firká, mint Magyarországon. Nem értem, hogyan érezhet valaki készletet arra, hogy kukákat gyűjtsen fel, vagy járműveket, épületeket firkáljon, amit nem neveznék művészetnek. Teljesen széthullóban van a társadalom, egyre rosszabb a helyzet. Individualizmusról beszélnek, de fogalmuk sincs, mi az. Azt sulykolják, hogy ha segítséget nyújtasz másnak, nem fogsz előre lépni.

– *Mi a személyes tapasztalatod az elmúlt idők változásaival kapcsolatban?*

– Nem jó! Saját bőrömmön tapasztalom, hogy a diákmunka nincs túlfizetve, ha pedig túl sokat dolgozik az ember, nem tud a tanulásra figyelni. A diákhitellel szerintem nincs megoldva a probléma, hiszen azt egyszer kamatostul vissza kell fizetni. Én inkább dolgoznék a pénzemért, de élhető keresetért, a képzettségemnek megfelelő munkával. A felsőoktatás egyre rosszabb, a bolognai folyamat nem egy épkezláb rendszer, sok tudományágra nehéz ráerőltetni, és nem emeli a színvonalat. Tanárral sem találkoztam, aki jónak tartaná. A liberális értelmiség szerint azért kell a tandíj, hogy ne híguljon fel az oktatás színvonala. Ez nem megoldás! A felvételi követelménynek kell szigorúbbnak lenni, ne vegyenek fel ennyi embert. Torz társadalomképet mutat az a vélemény, hogy „miért fizessék én a más diplomájáért”. Egy normális világban a diplomás szolgálatot tesz a társadalomnak - én is átmegyek a hídon, amit egy mérnök tervez. De ha olyanok a körülmények, hogy inkább külföldre mennek, akkor tényleg más társadalom hasznára lesznek. Örülök, hogy a nép leszavazta a tandíjat, mert a problémák súlyosabbak, semhogy ezzel meg lehetne oldani őket. Az egész felsőoktatási rendszer gyökeres átalakítására lenne szükség.

– *Van vörös inged?*

– Van. Jó ötletnek tartom, mert jó, ha egy szervezet egysége külsőségeiben is megjelenik. Miért pont nekünk ne lenne? Rendezvényekre vörös ingben járok.

– *Ha találkozna az aranyhállal, mi lenne a három kívánságod?*

– Elcsépeltnék hangzik, de legyen béke a világon. Azt is kívánnám, hogy az emberek jöjjenek ki a fásultságból Magyarországon és a világon, és szólaljanak meg. Nem mindenki gondolkozik úgy, mint a munkáspártiak, de azért elvárható, hogy cselekedjenek. Erőszakot csak azok fognak alkalmazni, akiknek nincs egyetlen épkezláb elképzelésük sem, mint szélsőjobbós félfocihuligánok.

Thürmer Marianna 1987. november 24-én született Budapesten. A Fazekas Mihály Gimnáziumban érettségizett kiváló eredménnyel. Két felsőfokú nyelvvizsgálója, az angol és a német mellett megtanult oroszul is. Tizenkét évig zeneiskolába járt, zongorázni tanult. Jelenleg az ELTE Bölcsészkarának skandináv szakára jár, ahol szerkesztői ismereteket is hallgat. Az egyetem mellett egy telefonos ügyfélszolgálaton dolgozik.

Sok ember azt hiszi, ha nem tesz semmit, nem is árt. Ez nem így van, sőt, lovat ad azok alá, akik agresszívak.

– *Mit olvastál mostanában? Moziban, színházban mit néztél?*

– Mostanában kortárs skandináv írók novelláit olvasom, sok Skandináviával kapcsolatos könyvet forgatok. A Szabadságot mindig elolvasom, az országos napilapokat viszont nem, a hírekről a neten tájékozodom. Szeretem az igényes női magazinokat is, a Marie Claire például egy jó újság. Megjelent benne egy nagyon pozitív és aktuális cikk Kubáról, arról, hogy a kubai egészségügy az egyik legjobb a világon. Színházban nagyon régen jártam, moziba elképesztően ritkán jutok el. A multiplex mozik nagyon drágák, oda egyébként sem mennék el. Utoljára egy művészmoziban néztem meg a Csáth Géza naplója alapján készült Ópium című filmet. Főleg a barátaim koncertjeire szoktam járni, ezek közvetlenebbek, jobban kedvelem őket, mint a méregdrága látványkoncerteket. ■

MI AZ IGAZSÁG A KORMÁNYVÁLSÁG KÖRÜL?

A magyar tőkés rendszer állapota válságosra fordult. A parlamenti pártok nem merik megtenni az egyetlen igazi megoldást: a tőke korlátozását. Pedig ez a lényeg. A többi a felszín, a parlamenti politika színházi mutatványa.

**AZ ORSZÁGOT AZOK TARTJÁK EL,
AKIK DOLGOZNAK**

A magyar kapitalizmus hajnalán másfél millió munkahelyet szüntettek meg. Éppen ezért ma nálunk a munkaképes lakoságnak csupán ötvenhét százaléka dolgozik. Szlovéniában, ahol a politikusok nem kevésbé voltak kapitalisták, csak okosabbak, nem szüntettek meg ennyi munkahelyet, és a foglalkoztatási arány ma hetven százalék. S, mint tudjuk, egy országot azok tartják el, akik dolgoznak. Ha nem dolgozunk, nem fizetünk adót, kevesebbet költünk.

Van itt más is! Amikor minden város szélére beengedték a nagy bevásárlóközpontokat, az ipart és a szolgáltatást odaadták a multiknak, lehetett tudni, hogy baj lesz. Mi a következmény? Ha Németországban esik az eső, nálunk is ki kell nyitni az ernyőt. Vagyis: függünk az európai gazdaságtól, jobban, mint szomszédaink. A másik következmény is közzismert: tönkretették a hazai termelést.

TŐKEFELHALMOZÁS RABLÁSSAL

Menjünk tovább az okok keresésében! 1990-ben az új tőkésosztálynak nem volt pénze. Az eredeti tőkefelhalmozás nálunk úgy ment végbe, hogy kilenc millió embertől elvették a pénzt, és a maradék 1 millió kezében koncentrálták. Ma ez a politika bosszulja meg magát. A magyarok túlnyomó többsége ugyanis szegény. Nincs fizetőképes középosztály. Nem járunk étterembe, eltűnnek a megtakarítások. Lehet privatizálni az egészségügyet, de ki fogja megfizetni?

Az állam mankó a tőkések számára, a törvényesített tolvajlás, a pénzek átjátszásának eszköze. Az állam viszont csak akkor képes kielégíteni a tőkések éhségét, ha van bevétele. Miből lehet bevétele? Az adókból és kölcsönökből. Magyarországon ezért magasabb az adó, mint más tőkés országokban. Magyarország ezért tartozik 143 milliárd dollárral a világnak. A 90-es évek elején az adósság „csak” 60 milliárd volt. És emlékezzünk: a Kádár-rendszert kiátkozták azért, hogy 20 milliárd dollár adóssága volt 1989-ben.

**TRIANON 2008-BAN IS UGYANÚGY TRIANON,
MINT 1920-BAN**

Ne feledkezzünk meg a szubjektív okokról sem! A magyar politikai elit 20 év alatt lényegében semmit sem változott. Nem az a baj, hogy a parlamenti politikusokat már unalomig ismeri mindenki. A baj az, hogy a politikai elit háttere, költődése nem változott, miközben a világ 20 évet előrelépett. A parlamenti elit még mindig 1956-ban és 1989-ben gondolkodik, miközben a magyar nemzetet kellen megmenteni.

Nemzetközi helyünk leértékelődött. 1999-ben még kellettünk a jugoszlávok ellen, most már Lengyelország és Csehország a fő csapás iránya. Az amerikai rakétákat nem hozzánk, hanem hozzájuk telepítik. Horvátország most lett a NATO tagja, pár éve büntetlenül visszahódította, és etnikailag szerbtelenítette történelmi területeit. Románia NATO-tag lett, és megtartotta Erdélyt. A magyar nemzeti érdekek nem érvényesülnek. Trianon 2008-ban is ugyanúgy Trianon, mint 1920-ban, és ezen 20 év alatt sem tudtunk változtatni. Most már aligha lehet.

KI MERI KORLÁTOZNI A TŐKÉT?

Milyen válasza van az MSZP-nek? A tőke, a piac megoldja a gondokat. Nem számít, hogy a falusi iskola a magyar kultúra bázisa, szét kell verni, mert gazdaságtalan. Mindenhova be kell engedni a multit. Ezt a választ nem az SZDSZ erőltette az MSZP-re. Ez azóta benne van a pártban, hogy a nagytőke Gyurcsány és társai személyében közvetlenül átvette a kormányzást. A válasz eddig működött, most már azonban nem. Egy szűk réteget leszámítva ugyanis senkinek sem jó. A tömegeknek sem jó, de nem ez igazgatja az MSZP vezetését. Őket az rémiszti meg, hogy a külföldi nagytőke is mást vár tőlük. Európában rengeteg szabad pénz van ma, itt akarják kamatoztatni. De lehet-e fialtatni az euróikat, ha a kormány nem tudja megakadályozni a népszavazást, ha nem tudja felszámolni a korrupciót, s, főleg ha nem tudja elejét venni az osztályharcnak? Csalódott

a magyar nagytőke is, mivel a kormány nem képes erős politikai hátteret teremteni a gazdasági expanzióhoz, mondjuk a Balkánon. Az is kérdéses, hogy a magyar állam meg tudja-e védeni a MOL-t az osztrák nagyhaltól. Az MSZP most a túlélést keresi. Az SZDSZ-szel való szakítás nem jelent elvi változást, mivel a politika marad. Mit kellene tenni? Vállalni a tőke korlátozását. Mondjuk luxusadót bevezetni ingatlanadó helyett. Ezt azonban senki sem hirdeti az MSZP-ben.

Az SZDSZ a tőkés politika legkeményebb képviselője. Kezdetől fogva tudták, hogy egyedül ezt nem képesek megcsinálni. Ezért kellett az MSZP. Az SZDSZ-nek úgy kell a mostani kormányválság, mint egy falat kenyér. Az MSZP most a „nagy közös ellenség”, és ez összekovácsolja Kókát is, Fodort is. Az SZDSZ kívár: hátha összeesik az MSZP, és akkor ők megint értékesek lesznek, mondjuk, a Fidesznek.

A Fidesz szavakban megfogalmazta a megoldást: korlátozni kell a tőkét! Még az ehhez vezető politikai utat is meghirdette: új többségre, a legkülönbözőbb politikai erők ideológiamentes összefogására van szükség. A magánbiztosítók elleni népszavazási aláírásgyűjtés megmutatta, hogy ez a gyakorlatban is lehetséges. A Liga, a Munkástanácsok nem csak a nagycsaládosok szervezetével tudott érdemben együttműködni, de a Munkáspárttal is. A Fidesz meghirdette az új utat, azonban nem indul el rajta. Többek között ezért sem tud igazán mit kezdeni a március 9-ei győzelemmel. A Fidesznek döntenie kellene: történelmi szövetség a társadalom megmentésére vagy nagykormány koalíció a tőkések kiegyezésével.

ÉBREDNEK AZ EMBEREK

A munkástömegek kezdik felismerni, hogy becsapták őket, és ez alól nem kivétel sem az MSZP, sem a Fidesz. A dolgozók kezdik megérteni, hogy ebben az országban, ebben a rendszerben csak az az övük, amit kiharcolnak. Ezért indultak el tavaly a nagy szakszervezeti tüntetések. Ezzel magyarázhatóak a mostani nagy sztrájkok a vasútnál, a BKV-nál, és másutt. Ebből a szempontból kell értékelni a március 9-ei népszavazást is. Az emberek megértették, hogy sokra képesek, ha végre megmozdulnak. ■

KOMMUNISTA TABULA RASA OLASZORSZÁGBAN

Drágább lett a spagetti és megbukott a kormány – mondhatnánk a mostani olasz belpolitikáról. Szó, ami szó, 1996 óta nem volt ilyen magas az infláció, mint most. Februárban 5,6 százalékos éves emelkedést mutattak ki, s ezen belül a makaróni, a spagetti és más tésztafélék tizenhét százalékkal lettek drágábbak. A tésztaevő olasz közvélemény ezt már nem bocsátotta meg, mint ahogyan azt sem, hogy az olasz légitársaság, az Alitalia francia kezekbe került. Ráadásul mindez egy olyan széles pártszövetség idején történt, amelyhez hasonló nem nagyon volt az olasz történelemben: Prodi mostani miniszterelnöksége idején egy csapatban fociztak a szocialisták, a zöldek, sőt a kommunisták mindenféle árnyalatai. Ennek most vége.

Az április 13-14-ei előrehozott választásokon már nincs széles baloldali-balközép koalíció. A szociáldemokrácia és a konzervativizmus között ingadozó Demokrata Párt élén Walter Veltronival indul csatába, lényegében a Prodi-kormány pozícióiért. Vele szemben a régi ellenfél, a konzervatív nagytőkés, Silvio Berlusconi, aki ezúttal a tavaly frissen gründolt Néppárt vezére. A különbség kettőjük között minimális. A

tészta ára ellen lázadó olasz dolgozó mindkettővel bevásárol.

Nem sok jót ígér a Baloldali Szívárvány koalíció sem, a kommunisták most ennek keretében indulnak. Ilyen már volt. Viszont ezúttal a sarló és kalapács nélkül. Ilyen viszont még nem volt. A nagy fordulatot Fausto Bertinotti erőltette keresztül, aki éveken át volt az olasz kommunisták legnagyobb ereje, a Rifondazione főtitkára. A mostani kormánytól a parlamenti elnöki címet kapta, ami nagyon előkelő, és jó pénzzel is jár Olaszországban. Bertinotti beleszeretett a gazdagságba – hallani manapság az olasz kommunisták között, akik látják, hogy a kommunista párt elhagyta a kommunista vonalat, és elindult egy baloldali néppárt gondolatvilága felé. Ami sikerült a németeknek a Balpárttal, miért ne sikerülhetne nekünk? Nagyjából ez vezérli Bertinottit és csapatát. Náluk már szó sincs a munkás és a tőkés osztályharcáról, szerintük a cél egy új európai politikai kultúra megteremtése. A választások megmutatják, hogy az olasz gyári munkás mennyire akar új politikai kultúrát. Sokak szerint a Fiat-gyár munkását nem ez izgatja, hanem a villanyáram és tészta árának emelkedése.

OLIVIERO DILIBERTO EGY VÁLASZTÁSI PLAKÁTON

A Rifondazione igazán kommunista szárnya, az Ernesto-csoport nyilatkozataiban viszont egyre többet olvasni arról, hogy a választás tabula rasa lesz a kommunisták között is. A kommunista párt nem adhatja fel a sarló-kalapácsot, nem mondhat le az osztályharcról! – hallani innen is, onnan is. Az 52 éves Oliviero Diliberto, aki a Bertinotti-féle pártból kiszakadt Olasz Kommunista Pártjának vezetője, a választási listán átadta helyét egy fiatal munkásnak. Ezt a gesztust nagyon sokan jelképnek fogták fel. Az olasz kommunisták válságából talán egy új erő születhet, munkás- és kommunista alapon.

ÉSZAK-KOREA HÉTMÉRFÖLDES CSIZMÁBAN

A Koreai Népi Demokratikus Köztársaságban a koreai emberek számára Kim II Sung, vagy a jobban megszokott régi írásmód szerint Kim Irszen, örökös államfő, olyan történelmi személyiség, akinek munkássága kihat a mára is.

A tőkés propaganda úgy találja mind ezt, mintha Kim II Sung valamiféle istenség lenne a KNDK számára, akinek a nevében mind a mai napig „szegénységben és elnyomásban” tartanak egy népet. Mindez, természetesen, nem igaz! Kim II Sung, akinek 96. születésnapját ünneplik április 16-án Korea-szerte, a 20. századi koreai történelem vitathatatlanul legnagyobb személyisége. Kim II Sung tekintélyét nem politikai intrikákkal szerezte, hanem a csatatéren. A japánok 1910-től 1945-ig nem egyszerűen meghódították az országot, hanem rabszolgává tették az ott élőket. Kim II Sung a japánok elleni ellenállás szervezője és hőse lett. Az 1950-es években pedig az új agresszorral, az

USA-val szemben szervezte és irányította a koreai nép honvédő háborúját.

Életének van egy fejezete, amelyről még ma is keveset írnak. Kim II Sung képes volt megvédeni saját nemzeti elképzeléseit a két nagy szomszédval, a Szovjetunióval és Kínával szemben is. Kim II Sung a szocializmusban látta Korea jövőjét. Tisztában volt azzal, hogy iszonyatos elmaradottságot és nyomort örökölték, aminek leküzdéséhez évtizedek sem elegendőek. A koreai emberek tűrőképességében, alkotói energiájában bízott. A jóléthez szokott Nyugat rácsodálkozik, hogy miként is lehetett évtizedeken át elviselni az éhezést, a gyerekhállát. A válasz a KNDK jelenében van. A nemzeti öntuda-

tában erős koreai nép nem adta meg magát a külső ellenfeleknek. „Inkább leszünk szegények, de nem leszünk rabszolgák!” E gondolat összefogta a koreai népet, s e gondolat megszólaltatója volt Kim II Sung.

Az élet mára sokat változott. 15 esztendeje az ország élén a nagy történelmi személyiség fia, Kim Jong Il áll. Az amerikaiak keresztes hadjáratot hirdettek a KNDK ellen, mert nem tetszik nekik, hogy a világ e stratégiai fontosságú helyén egy szocialista ország van. De hiába, a KNDK nem adta meg magát, túlélte! Új üzletek nyílnak Phenjan utcáin, már nem csak az a fontos, hogy a napi betevő falat meglegyen, hanem az áru minősége is. Koreai diákok tanulnak a bécsi és a milánói zeneakadémiákon, nyugati egyetemeken szerzik meg a legkorszerűbb számítástechnikai ismereteket. Hétmérföldes lépésekkel hozzák be a lemaradást.

UKRAJNA: NATO TAKARODJ!

Az ukrán kommunisták országsszerte több tucat tiltakozást szerveztek George Bush látogatása, az ország NATO-csatlakozása ellen. Közben Kijevben Európa kommunista pártjai álltak ki az észak-atlanti szövetség bővítése ellen.

Az éjszaka leple alatt érkezett meg az ukrán fővárosba múlt hétfőn az amerikai elnök. George Bush másnap is menekült a nyilvános rendezvények elől: jól tette, látogatását végigkísérték a vörös zászlós kommunista aktivisták. Kijev főtere is vörösbe öltözött, de tüntettek a NATO ellen több ukrán nagyvárosban is.

Mindeközben a főváros egyik szállójában nemzetközi baloldali konferencia zajlott az észak-atlanti szövetség további keleti bővítéséről, az észak-atlan-

ti szövetség agresszív politikájáról. Az összegyűlt európai kommunista pártok képviselői kivétel nélkül egyetértettek: a NATO eddigi története a háborúk, a népek elnyomásának, az amerikai érdekek feltétel nélküli kiszolgálásának története. A NATO most a demokratikus átalakulás folytatása címén arra törekszik, hogy az ukrán politikai küzdelmeket végérvényesen azok javára döntse el, akik Ukrajna jövőjét a multinacionális vállalatok kiszolgálásában, az amerikai érdekek ér-

Az elutasítás okai

A NATO múlt heti bukaresti csúcsertekezlete egyelőre nemet mondott Grúzia és Ukrajna tagságára. Mi történt? Van érdeke a visszautasításban az ukránai tiltakozó akcióknak is, hiszen nyilvánvalóvá vált, egy NATO-tagságról szóló népszavazás nagy valószínűséggel kudarcra fog vezetni a csatlakozás hívei számára. Az igazi ok azonban Moszkva, Berlin és Párizs alkuja. A két nyugati fővárosban úgy látják, hogy a Bush vezette Amerika „béna kacsa”, a következő elnök változtathat Washington külpolitikáján, neki kell majd engedni. Ezzel szemben Vlagyimir Putyin ezentúl is irányítja Oroszországot, ráadásul rajta tartja kezét a gázcsapon. Márpedig az orosz földgáz mindinkább az egyetlen biztos pont a német és francia gazdasági növekedésben. Alku született Putyin és Bush között is: előbbi elviseli az amerikai rakétákat határai mellett, utóbbi nem erőlteti tovább a bővítést. A nyugalom egyaránt érdeke a volt Szovjetunióba tartó nyugati tőkének és a belföldi stabilitásra törekvő poszt-szovjet oligarcháknak.

vényesítésében látják. A NATO Ukrajna bevonásával előkészíti a hadszínteret a belorusz rendszer megdöntésére. Az USA is, a NATO is megsemmisítendő diktatúrának tekinti a független és szuverén Belorusz Köztársaságot. Ukrajnára ugyanaz a hálátlan szerep vár, mint amelyet mi, magyarok eljátszottunk egykor a milosevici Jugoszlávia felszámolásában. Végül az észak-atlanti szövetség a keleti bővítéssel és az amerikai rakétarendszerek kelet-európai telepítésével komoly lépést tesz egy Oroszország elleni politikai és katonai akció végrehajtására. A független és erősödő Moszkva, mint geopolitikai tényező zavarja az USA-t. Félő, hogy a végén az energiáért folyó háborút az USA és a NATO katonai eszközökkel akarja megnyerni.

„A kommunista pártoknak ebben a helyzetben szorosabb összefogásra kell törekedniük, egy új kommunista internacionálé létrehozása nem a múltba való visszatérést, hanem a jövő zálogát jelenti” – szögezte le Petr Szimonyenko. Az ukrán kommunisták elnökének szavai összecsengenek a Magyar Kommunista Munkáspárt álláspontjával is. ■

Tanuljunk harcolni!

Az ukrán kommunistáktól van mit tanulnunk. Kijevben sincs kolbászból a kerítés, a parlamenti tagságnak köszönhetően ugyan több pénzük van, a párt összetétele azonban nem sokban tér el a Munkáspárttól: kevés a fiatal, kevés az aktív dolgozó és sok az idős párttag. Az ukrán kommunisták ennek ellenére három napon keresztül tiltakoztak Kijev főterén, nem csak percekig, egy sajtótájékoztató erejéig, hanem éjjel-nappal. Volt pillanat, amikor több ezren gyűltek össze a NATO és Bush ellen tiltakozni, ám sokszor jó, ha ötvenen voltak a sátraknál - mégis úgy látszott, tömeg van a téren. A megoldás? A felállított fél tucat vörös sátor, a több száz vörös zászló és transzparens, a kitűnő hangosítás és piros mellényekbe, szelídsekikbe öltözött aktivisták. Nehéz ezt megcsinálni? Igen, hiszen az egymást váltó fiatal és öreg ukrán kommunistáknak mindvégig fegyelmeztetnek kellett maradni, egy korty vodka a hideg ellen belefért, de ott vége is volt. Mindenki tudta, mi a feladata, pontosan érkezett, átvette a zászlót, a mellényt, s a számára kiszabott időig ki is tartott. Sokba került a sátor, a vörös „kukás-mellény”, a hangosítás? Nem volt olesó, de a párttagok összeadták az összeget, s így fejenként még hrvnyában számolva is csak öt-hatszáz forintba jött ki a végösszeg, s a „vörös propaganda-technika” a jövőben is alkalmazható lesz majd. Nekünk már van vörös ingünk, Felvesszük mindannyian május elsején?

POLITIKUS BOLONDOK NAPJÁRA

Petíciót benyújtani nem öröm. Nagyon nem, hiszen azt jelenti, van miért tiltakoznunk. Az pedig maga a tragédia, ahogyan az „illetékesek” ezt megakadályozni igyekeznek.

Mi, XVIII. kerületi kommunisták petíciót akartunk benyújtani a helyi polgármesternek. Gondolhatnánk, nem bonyolult: mi odamegyünk, átadjuk, Mester László polgármester átveszi. Ugyan! Két hét alatt még az időpont-egyeztetésig sem jutottunk el – mert ugye, anélkül nem lehet ám! Számára biztosan jelentéktelen ügy: petícióinkban felszólítjuk a polgármestert, hogy a kerületi vagyont ne herdálja el, és ne játsszon mindent a multik kezére, így próbálva a kerületi költségvetés hiányát pótolni.

Gondoltuk, mivel a petíciót ügyis április elején kívánjuk benyújtani, miért ne lehetne pont április 4-én? Szép dátum, felszabadulásunk ünnepe, és a polgármester urat is emlékeztetni fogja a régi szép időkre... Jó, ez neki nem régi szép időket jelent, hanem régi szégyellt időket, hiszen Mester „elvtársat” annak idején az MSZMP emelte ki, ifjú kora óta káder volt, szép karriert futott be. Volt a IX. kerületi Pártbizottságon osztályvezető, aztán itt a XVIII. kerületben apparatcsik. Egészen a rendszerváltásig. Ekkor gyorsan, a kor szelleméhez méltón színt váltott, vörösből rózsaszín lett. Így már újra egyenes út vezetett a hatalomba: 1990-től az APEH Pest Megyei Igazgatóságán dolgozott, '91-93 között az Országgyűlés Hivatalának jogi főelőadója volt. 1994-től elégedett polgármestere az elégedet-

len XVIII. kerületnek, 2002 óta országgyűlési képviselőként is funkcionál. „Természetesen” polgármesteri posztjáról nem mondott le, elvégre kenyérre kell neki...

Visszatérve az időpont-egyeztetésre. Először visszahívtak, hogy nem jó az általunk megjelölt időpont, csak április 1-én, 11 órakor alkalmas. Kedvesen még meg is kérdezték: minek nekünk időpont? Oдавisszük, ő csöndben átveszi, és az ő részéről le van tudva az ügy. Mondanom sem kell, elutasítottuk a gálánsan javasolt „bolondok-napi” lehetőséget. Egy héttel később az alpolgármester még megfejtette az előzőeket ezekkel a szavakkal: „Hiszen egy petíció-benyújtásnak amúgy sincs értelme. Nem sok vizet zavar.”

Arra már nem is reagáltak, amit a tit-

kárnőnek világosan elmondtam: mi délutáni időpontot kérünk, mert dolgozó emberek vagyunk, és délelőtt, mily furcsa: dolgozunk.

Ma itt tartunk: a titkárnő, a polgármester és az alpolgármesterek a végtelenségig dobálnák ügyünket. Sajnálattal tájékoztatjuk őket ezúton is: mi nem unjuk meg! Viszont, ha ezt a stratégiát folytatják velünk szemben, ennél drasztikusabb eszközökhöz fogunk folyamodni, és mi fogunk pontot tenni az ügy végére. De abban már nem lesz köszönet!

Értjük, hogy a népszavazás nagy sebet ejtett az MSZP-n, és tudjuk, hogy egy sebzett vadat könnyű leteríteni. Lehet, még egy olyan kicsi pártnak is, mint a miénk.

DELIKÁT DÓRA VERA

FASISZTA VESZÉLY

...és mozdul a népszabi, népszava és az isteni Bolgár úr tisztességben megőszült rajongótábor. Csengőhangot váltanak az ifjúsocik és pár napig van egy kis nyüzsgés. Csak mellékesen: nem állnak a helyzet magaslátán azok, akiknek meg kellene állítani a futballhuligánokat.

Nem baj, ha a magyar kormányfő fogadja azt a jenki elnököt, aki a vízbefojtásos vallatási módszerek őszinte híve, titkos és nem titkos koncentrációs táborokat üzemeltet, ahol elmeorvosintézetben kívülrőlrekedt „katonanők” muszlim fiatal korúakat is molesztálnak.

Igaz, messze van Kabul, akkor is, ha esetleg a fejünk felett fogják túráztatni a

kiszolgáltatott emberekből álló transzportot. Mindez a rejtély fullasztó kódéba vész. Szólni kell!

Irakban például szabad gyilkolni. Ki kell próbálni valahol a fegyvereket és a mentális zavarokban szenvedő CIA-ügynököket. Ezek az emberszabású tömeggyilkosok nem ijesztgetik csíkos sálakkal a belváros lakóit. Nem menetelnek összeakadó lábakkal, csámpás bakancsban a Hősök Terén. A jenki tengerészgyalogos agyonlő, ha zavarod, megijed vagy rájön a bolondéria. Az sem érdekli, ha lakájkatonát talál el, vagy a nagymama az MSZP-re szavazott. A nagymama fél, mert ezt zizegi az import, szagos, de még chető csirke-farhától felpúposodott népszabi.

Félj...! Véletlenül sem: ne félj, inkább gondolkozz! Közben megidézi Nixont és Tom Lantost. Médium. Bush 56-ról beszél és vízummentességet ígér. Senki nem mondja, hogy jenkiveszély, hogy utolsó csatlósok vagyunk. A miniszterelnöknek nem vezet rózsaszín menetet egyetlen romos budapesti hídon sem az amerikaiak által internált kiskorúakért. Miért is tenné? Hiszen nem kapaszkodhat amcsi kolléganői tömegpusztító fegyverekkel erősített karjába. A Magyar Köztársaság operett-katonákat küld büszkén és boldogan tönkretett, kifosztott helyekre, a térképen bejelölt zónákba. Ezek a bejelölt helyek sok ember számára az otthon, a hazát jelentik... Hát kísérteties hasonlóságot fedeztem fel háború és háború között. Sajnos, nem volt nehéz dolgom. Vietnám, Szerbia, Afganisztán, Irak - valakik ott élnek, pontosabban élnének.

FOGARASI SZUSZA

MUNKÁSPÁRTI POLITIZÁLÁST MINDEN KERÜLETBEN!

Budapest I. kerülete, ahol a budai vár is van, hagyományos polgári kerület. A Munkáspártnak itt soha sem voltak pozíciói, de ez nem jelenti azt, hogy a helyi problémákról nem kell véleményünknek lenni. Sőt! Egyetlen kerületről sem szabad lemondanunk, az emberek gondoljai területtől függetlenül érintik a munkáspárti politikát.

Példának okáért a BKV tervezi az itteni járatok ritkítását. A BKV-nak csak az a fontos, hogy kevesebbet költjön a Várbuszra, a 2-es metróra. Nem érdekli, hogy mindez elviselhetetlen kellemetlenségeket okozhat a lakosság számára. Nem érdekli, hogy rombolja az idegenforgalmat, hogy a Várbusz járatritkítása akadályozza a budai vár megközelíthetőségét. A 2-es metró járatritkítása és a Batthyány téri buszvonalhálózat átalakítása a belvárosi összekötő forgalmat teszi elviselhetetlenné. A munkába igyekvő embernek nagyon korán kell elindulnia a munkába, ha nem szeretné, hogy állásából elbocsássák.

Mi, I. kerületi kommunisták támogatjuk a budai polgármesterek tiltakozását a BKV Zrt. tervezett járatritkítási csomagja (paraméterkönyv) ellen, melyet levélben juttattak el a főpolgármesterhez. Javasoljuk, hogy az ügyben kérjék ki az érintett területek – így Budavár – lakosainak véleményét. Legyen helyi népszavazás!

FELÚJÍTÁSOKAT!

A társasházak, főként a Víziváros és Krisztinaváros lakásainak felújítása kulcsfontosságú az itt élő – köztük idős, nyugdíjas – emberek kulturált és biztonságos lakhatása érdekében. A vári lakások felújítása is fontos, nemcsak a XXI. századhoz méltó emberi körülmények biztosítása miatt, hanem azért is, hogy a világörökség részét képező várnegyed történelméhez méltó állapotba kerüljön. Véleményünk szerint az önkormányzat feladata városrehabilitációs koncepció kidolgozása, s az, hogy sokkal több pénzt fordítson e célra (pl. kerületi költségvetési átcsoportosítással, uniós pályázatokkal, illetve szponzorok felkutatása révén, melynek alapját az idegenforgalomból származó bevételek lehetőségei biztosíthatnák).

Tarthatatlan az a helyzet, hogy a vári lakosoknak az I. kerület nem Várhoz tartozó közterületein parkolási díjat kell fizetniük. Ennek a méltatlan sarcnak a haladéktalan eltörlését kívánjuk.

Környezeti és nemzeti kultúraÁkincseink védelme szempontjából lényeges a Gellért-

hegy és a Tabán köztisztaságának és a környék fokozott rendben tartásának ügye. E problémára jó megoldás lehetne a közterület-fenntartás javítása, s részben közmunka keretében történő megoldása.

A Munkáspárt március 15-ei megemlékezésén fogalmazta meg azt a követelést, hogy az USA haladéktalanul adja vissza a budai várban lévő épületet, ahol Táncsics Mihály raboskodott nemzetünk függetlenségéért és a haladás ügyéért. Megfontolandónak tartjuk helyi civil összefogás kialakítását ez ügyben!

A Budavári Önkormányzat minőségpolitikai nyilatkozatában megfogalmazott esélyegyenlőségi intézkedések elméleti szinten maradtak: több kerületi középület akadálymentesítése mai napig nem történt meg. In-

dítványozzuk, hogy az önkormányzat mielőbb gondoskodjon róla, hogy a kerület valamennyi középülete és a közszolgáltatások a fogyatékkal élők számára is hozzáférhetővé váljanak.

OKTATÁSFEJLESZTÉST!

Az oktatásfejlesztés és modernizálás terén javasoljuk, hogy a kerületben jöjjön létre egy önkormányzati fenntartású komprehenzív (egységes) iskola, ahol a nevelés-oktatás alapszolgáltatásai mellett a művészeti képzés, könyvtár, a sport és szabadidő szervezett foglalkozásai fizikailag egy épületben, ún. oktatási centrumban lehetnének elérhetőek.

A kerületben található összes – s főként a vérmezei – játszótér felújítása szintén kiemelt feladat, mert mindennél fontosabb, hogy gyermekeink biztonságban élhessenek, játszhasanak.

KOZÁK ANDRÁS
1. VK. KB-MEGBÍZOTT

Gondolatok a közoktatás tragédiájáról

A Munkáspárt Pedagógus Munkacsoportja megállapítja, hogy a gyermekek második otthona, az iskola már nem tölti be sem oktató, sem személyiségnevelő, sem közösségépítő szerepét, hanem teljes egészében a társadalmi feszültség levezetésének, gyermekeken való visszatükröződésének színterévé vált.

A Munkáspárt Pedagógus Munkacsoportjának megítélése szerint a pedagógusok inzultálását, emberi mivoltukban való megalázását nem a gyerekek kezdték, hanem a munkaerő-gazdálkodás tervezése, és vele párhuzamosan az oktatáspolitikai. Miközben a szülők munkahelyi problémái, kilátástalan helyzetbe kerülése miatt a gyermekekre jóformán már csak a pedagógusok figyelnek, az egymást váltó kormányok mindegyike újabb és újabb szöveget vert be az oktatás koporsójába. Mostanra a koporsó elkészült. A kormányok nemcsak, hogy nem figyeltek a pedagógusok aggodalmaira, hanem kifejezetten kirekesztették véleményüket az oktatáspolitikai kialakításából. Mára a helyzet odáig fajult, hogy már a pedagógustársadalom is képtelenné vált a felnövekvő generáció segítésére egy, a mainál jobb, felnőtt társadalomba való beilleszkedésben.

A pedagógusok pártelkötelezettségtől függetlenül tömegesen jelezték: a közoktatásban az állandóság alapvető fontosságú. A nemcsak ciklusról ciklusra, de tanévről tanévre is történő változtatgatás teljesen feloldotta a közoktatás értékrendszerét, egyre értelmetlenebbé tette a napi munkát. A pedagógusok tekintélyét lejáratták, és ami még nagyobb tragédia: a tanulás is értelmét veszítette. A kormányok ezt a folyamatot kifejezetten ösztönözték, a társadalom pedig – mivel nincs ideje a vitába belemerülni – jóhiszeműen vagy tehetetlenül, de lényeg, hogy hagyta, engedte.

A Munkáspárt Pedagógus Munkacsoportja felhívja a társadalom figyelmét, hogy nincs már hová hátrálni, csak a felnyitott koporsóba. Ezen az úton, amelyen a közoktatás a rendszerváltás kezdete óta halad, egyetlen lépést sem szabad tovább tenni. Mindenekelőtt el kell zavarni a közoktatás kibiceit, akik első perctől fogva egyengetik a hanyatlás útját, utána pedig helyre kell állítani a közoktatás stabilitását, méghozzá a teljes pedagógustársadalom részvételével. Semmilyen szakmai szervezet nem lehet okosabb, mint a pedagógustársadalom egésze, és gyermekeinket a jövőben is a pedagógusok fogják tanítani – olyan eredményesen, amennyire megfelelő körülményeket a társadalom biztosít az oktatáshoz.

Budapest, 2008. március 31.
Munkáspárt Pedagógus Munkacsoportja

VÉDNÖKSÉG A MÁRTÍRSÍROK FELETT: REZI KÁROLY

A Munkáspárt nagy-budapesti szervezetei védnökséget vállaltak a Fiumei úti sírkertben, a Munkásmozgalmi Panteonnál található mártírsírok gondozása felett. A Szabadság újságban ezen a héten Rezi Károlyt mutatjuk be.

Rezi Károly az újpesti kommunista mozgalom egyik legígéretesebb harcosa volt, ám korai mártírhalála megakadályozta abban, hogy országos tekintélyű forradalmi vezetővé nője ki magát.

1909. december 1-én született Budapesten egy proletárcsalád harmadik gyermekeként. Ez az időszak a dualizmus válságának és összeomlásának, majd a két forradalom (1918-1919) kora volt. Özvegy édesanyja nevelte fel a fiút, aki kiemelkedő szorgalmával igen jó eredménnyel jutott el az újpesti Könyves Kálmán gimnázium negyedik osztályáig. Urizáló diáktársai azonban – szegényes öltözködése miatt – kigúnyolták az iskolából. Tanonc lett egy drogériában, de végül a kéziszövésnél kötött ki. 1931-ben – a gazdasági válság okozta nagy társadalmi feszültségek idején – lett a textil-szakszervezet tagja, s rendszeres látogatója a helyi Munkásotthonnak. A proletároknak ez az aktív közössége felért egy középiskolával, és sorsdöntő hatással volt az ifjú szellemi fejlődésére. Itt olyan baloldaliak közé került, akik hamar felismerték tehetségét, megbízhatóságát, és fokozatosan bevonták előbb a legális, majd az illegális munkába. Előrehaladását immár semmi sem gátolta: 1932-ben a KIMSZ kerületi bizottságának tagja, hamarosan titkára lett. Egyik fő megbízatása volt az állástalanok között végzendő szervező- és agitációs munka. A gazdasági válság hatására (1929-1933) Újpesten különösen nagyra duzzadt a munkanélküliek száma. Az aktivisták sikerei egyértelműek voltak, bár mozgalmi tevékenységüket jelentősen nehezítette Gömbös terrorja és demagógiája.

Rezi Károly 1933-ban, igen bonyolult harci feltételek között lett a Kommunisták Magyarországi Párjának tagja, miközben a legális szakszervezetekben és az MSZDP-ben is dolgozott. Az ifjú nemcsak a munkásság körében vált ismertté, de bekerült a rendőrség látókörébe is, így kisebb „vétségekért” többször előállították, s megismerkedett a horthysta

hatóságok „vendégszeretetével”. 1935-ben már nem úszta meg néhány pofonnal, hanem három hónap börtönre ítélték „a fennálló társadalmi rend megdöntésére tett kísérletért”. Amikor kiszabadult, a rendőri ellenőrzés és az állástalanság évei szakadtak rá. Mindazonáltal se széri – se száma azoknak az akcióknak, melyeket szervezett. Élesen szembeállt a peryi opportunizmussal, ám fontosnak tartotta a szociáldemokratákkal való összefogást. Fegyelmezett mozgalmár volt, de nem tartozott a „Bólogató Jánosok” közé. Nem értett egyet a KMP 1936-os önfeloszlatásával, ezért más jogcímen igyekezett együtt tartani sejtjét. Ebben és egyéb kérdésekben támadt vitái miatt a felsőbb pártszervek őt igazságtalanul frakciónak bélyegezték, és kizárták a pártból. (Csak a felszabadulást követően rehabilitálták.)

Rezi Károly kiközösítése után a legális szervezetben folytatta mozgalmi munkáját. A második világháborúba való belépés okán Magyarországon is felélénkültek az antifasiszta és háborúellenes küzdelmek, de Horthyék ennek leverésére törekedve növelték a terrort a baloldali mozgalmakkal szemben. Az 1942-es nagy tavaszi lebukások, melyek Újpesten kezdődtek, Rezit is utolérték. Régi „ismerősként” került ismét rendőrkézre. Váltott mű-

REZI KÁROLYRÓL MINDÖSSZE EGY FÉNYKÉP MARADT FENN. SZOBRÁT, EMLÉKTÁBLÁJÁT A SZOBORPARKBA HURCOLTÁK, FELEDÉSRE ÍTÉLTÉK

szakban, a legkegyetlenebb módon vallatták, de semmi érdemlegeset nem tudtak belőle kicsikarni. A felbőszült nyomozók csaknem agyonverték, majd – látva, hogy hiábavaló az igyekezetük – kidobták a Főkapitányság épületének harmadik emeletéről. Az öngyilkosság látogatásával akarták leplezni bestiális tettüket. A fiatal forradalmár kórházba szállítás közben, 1942. május 3-án meghalt. Mindössze 33 éves volt. Rezi Károly példáját adta a halálíg tartó elkötelezettségnek. Nem engedhetjük, hogy emléke feledésbe merüljön!

HEGEDŰS SÁNDOR

SZOBORPARK

Húsz évvel ezelőtt Jászberény központjában kőpadon üldögélt egy ember nagyságú bronzszobor. Vlagyimir Iljics Lenin megértően szemlélte a város forgalmát, a dolgozni siető embereket, s látszott az arcán: ez így jó. Mert volt saját hűtőgépgyárunk, mindenkinek volt munkája, s mi, szegényebb gyerekek ingyen kaptunk ebédet az iskolában. Aztán jött a rendszerváltás, amit pont annyira nem értettem, mint azt, miért tűnt el a szobor – s miért került a helyére egy posztmodern, semmit sem jelentő csúfság. Fel-

nőttem, mire rájöttem: Lenint szoborparkba száműzték, a gyárat eladták, az itt élőket munkanélküliségre, a falusi iskolát bezárásra ítélték.

Szoborpark! A múltunkat megtagadni lehet, elfelejteni úgysem. Persze, oda nem megy a kutya sem, hogy elgondolkozzon azon, mit tett az ember, akit valamely érdeméért megformáztak. Méltatlan, kicsinyes dolog ez. Lennénk inkább büszkéek a történelmünkre, tanulnánk belőle – a szobraink is a mieink, hagyjuk őket a helyükön, tisztességben. (sz)

MUNKÁSPÁRT: A BKV-SZTRÁJKÉRT A FŐVÁROS VEZETÉSE A FELELŐS

Múlt hétfőn a budapesti közlekedés tökéletesen megbénult, a leálló tömegközlekedés a személyautó forgalmat is ellehetetlenítette. A fővárosi vezetés egyetlen lényegi kérdésben sem engedett a Budapesti Közlekedési Vállalat szakszerveze-

teinek, nem teljesítette jogos követeléseiket, így az ő felelősségük, hogy a dolgozók kénytelenek voltak utolsó fegyverükhöz, a sztrájkhoz nyúlni. Demszky Gábor és munkatársai elelőtlensége hétfőn megmutatta azt is, hogy mire számíthat

a főváros a járatritkítások esetén: Budapest közlekedése katasztrofális helyzetbe kerül.

A Magyar Kommunista Munkáspárt Nagy-Budapesti Elnöksége ezért szolidáris a BKV dolgozóival, és helyesli sztrájkjukat. A mostani költségcsökkentő intézkedések hátterében a fővárosi támogatás későbbi teljes megvonása és a BKV privatizálása áll. A közlekedési vállalat megőrzése, minőségének javítása elemi érdeke a BKV dolgozóinak, és velük együtt minden budapestinek. Ezzel szemben a dilettáns, és pazarló vezetés kezében milliárdok úsznak el feleslegesen. Elég csak a 4-es metró építésének költségeire, vagy a Combinók beszerzésére gondolnunk. Mindeközben a tömegközlekedés ára az egekbe szökik, a jegy vagy a bérlet ára megfizethetetlenül magas. Pedig a BKV forrásainak helyes átcsoportosításával, hozzáértő szakmai vezetéssel a fővárosi tömegközlekedés javítható és megőrizhető lenne. ■

KÖVETELJÜK:

1. A vezetői végkielégítések, prémiumok azonnali és drasztikus csökkentését!
2. A vezetés radikális átalakítását!
3. Kevesebb igazgatóságot! Csökkentsék az irányítói „vízfejet”!
4. A létszámléptetés a bürokráciát és a bujtatott ingyenélőket érintse, ne a fizikai dolgozókat!
5. A fiktív tanácsadói díjak kifizetésének azonnali befagyasztását, és az eddigi kifizetések tételes felülvizsgálatát!
6. Érdemi felelősségre vonást! Ne egy új posztra való kinevezés legyen a „büntetés”!
6. Csökkentsék a bérletek árát! A megfizethető bérletár kevesebb bliccelőt jelentene.
7. A vezetés kiválasztásánál a szakmai hozzáértés domináljon, ne a politikai hovatartozás!
8. A 4-es metró költségeinek átvilágítását!
9. A főváros vezetése vállaljon garanciát a BKV megtartására és fejlesztésére!

HOZZUK LÉTRE A FRONT BUDAPESTI SZERVEZETÉT!

2008. ÁPRILIS 19., 11 ÓRA – BAROSS UTCA 61., 3. EMELET

A Baloldali Front – Kommunista Ifjúsági Szövetség április 19-én, szombaton megalakítja fővárosi szervezetét. A gyűlésre várunk minden 35 éven aluli munkáspárti tagot és szimpatizánst. Kérünk mindenkit, hogy felhívásunkat minél szélesebb körben népszerűsítsék. Erős budapesti ifjúsági szervezet nélkül nem képzelhetjük el a jövőt!

Részletekért kérjük hívják Szabó Tamás elnököt
a 30/630-7157 telefonszámon.

BALOLDALI FRONT – KOMMUNISTA IFJÚSÁGI SZÖVETSÉG

TÜNTETÉS A CSEH KÖVETSÉGNÉL

„A Baloldali Front – Kommunista Ifjúsági Szövetség szolidaritást vállal a cseh Kommunista Ifjúsági Unióval, mélységesen elítéli a prágai antikommunista kampányt” – mondta el múlt szombaton, a budapesti cseh nagykövetség előtt tartott tüntetésen a Front elnöke. Szabó Tamás szerint minden tisztességes embernek fel kell emelnie szavát az antikommunizmus ellen, mindenkinek el kell mondani, hogy aki a kommunistákat, az eszmét támadja, az a demokrácia ellen van. Viszsa kell utasítani minden kommunistákra zúdított rágalmat, el kell oszlatnunk az előítéleteket és téveszméket. „A magyar kommunista fiatalok teljes támogatásukról biztosítják cseh társaik nehéz küzdelmét, minden elismerésünk az övék, hogy az illegalitásban is megtartották szervezetük kongresszusát” – hangsúlyozta a Baloldali Front vezetője.

A cseh Kommunista Ifjúsági Uniót tavaly a cseh belügyminisztérium illegálisnak nyilvánította. Nem sokkal később támadások indultak Cseh- és Morvaország Kommunista Pártja ellen is. A két szervezet ellen indított akció nem csak antikommunista: a minisztérium által kezdeményezett intézkedések sértik az emberi jogokat is.

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.
Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.; Telefon: 334-1509; Telefax: 313-5423;
A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató; ISSN 0865-5146

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspарт.hu>